

Branné cvičenie

Ustálený tok našej ôsmej triedy narušila správa školského rozhlasu : Žiadam ticho. V piatok 18. októbra sa uskutoční branné cvičenie školy. Triedy do piateho ročníka budú cvičiť od ôsmej na školskom ihrisku. Ostatní zaujmú miesto pri železničnom prejazde a križovatke cesty na letisko Vrakuňu. Okrem tried 8.A a 8.B žiaci ktorí už o siedmej hodine budú pochodovať okolo školy, aby dosiahli pravú bojovú náladu. Do zdravotného strediska Cukrová ulica. Veliteľom cvičenie menujem súdruha učiteľa Jamricha, ktorý bol aktívny dôstojník v armáde a jeho zástupkyňu súdružku učiteľku Zužičovú, ktorá má odznak Červeného kríža. Upozorňujem na to, že žiadne ospravedlnenky sa neprijímajú ! Hlásenie som vykonal ja, riaditeľ základnej školy Pavlovičova ulica na Trnávke, Ján Struhár. Koniec hlásenia. Česť práci !

Veľmi nás vyrušil tento oznam, pretože my už žiaci 8. B si pamätáme ako sme minulý rok na cvičení skoro všetci ochoreli od vyčerpania a prechladnutia. Učiteľ Jamrich, kapitán v zálohe sa už dva týždne pred akciou menil na nepoznanie. Prezlečený do starej hasičskej uniformy sa nepozorovane zakrádal pri plote kostola a školského ihriska kde ťahal za uši fajčiach a nič netušiacich spolužiakov. Pred vyučovaním a počas prestávok púšťal v rozhlase vojenské piesne na vytvorenie tej správnej bojovej nálady. Večer sa zamykal v kabinete a kreslil bojové mapy okolia Vrakune, ktoré dával tajne podpisovať riaditeľovi neviditeľným písmom.

Piatok 18. októbra, za chladného počasia a hmlý sme zaujali miesto pri železničnom priecestí. Nebolo to presne o ôsmej, pretože veliteľ Jamrich ukazoval ako možno použiť buzolu, ktorú si položil na plešinu s výsledkom jej pádu a totálneho zničenia. Takže desať minút sme čakali než týždenník bežal do kabinetu pre inú.

Akcia „Bří cvičenie“, ako sme ho pomenovali vypuklo. Najskôr sme museli po vyhlásení píšťaľkou leteckého útoku zaujať miesto v priekope, medzi kamene a zabudnuté orechy ktoré nám drásali kolená. Nám chlapcom to až tak nevadilo, pretože z polohy ležmo sme mali pekný výhľad na zdvihnuté sukničky vyspelejších spolužiačok. Ale pri vyhlásení pátrania po ponorky v malom jazierku vo Vrakuňskom lesíku ktoré platilo iba pre chlapskú časť žiakov a ktorú z mydla vyrezal veliteľ Jamrich nám nebolo všetko jedno. Nektorí jedinci chceli dokonca ukončiť trápenie skokom do smradľavky ktorá tiekla z Dimitrovky.

Uprostred lesíka nás už čakal na konári stromu usadený riaditeľ, ktorý si ako vzorný Zväzarmovec vzal na starosti strelbu vzduchovými puškami na terče. Pochopili sme. Riaditeľ sedel na konári preto, aby mohol riadiť strelbu a dobre videl na terče. K tomu mal okolo krku zavesený ďalekohľad. On sám bol náruživý strelec, čo potvrdzovali vystrelené opičky a papierové ruže na nástenkách v jeho pracovni. V tej pracovni, v ktorej aj fackami tajne trestal nespratníkov tak vehementne, že sa opičky a ruže triasli od náporu vzduchu. Ale aj dobrý strelec raz netrafí. Strelba sa nekonala, pretože učiteľ Čady, zarytý pacifista nezabezpečil pušky. Tento fakt tak nasrdil riaditeľa, že zabudol že sedí na strome a pri pokuse vstať začal padať. S námahou sa zachytil o konáre a zostal visieť za ruky asi meter nad zemou. Na pomoc pribehol veliteľ Jamrich ktorý ho chytil za nohy a začal posúvať k zemi. A vtedy sa to stalo ! Jeho traky nevydržali, hasičské gate mu spadli dole až bolo vidieť jeho trenírky. Nie zelené ako sme mysleli že nosí, ale s rozprávkovým motívom. To sme už nevydržali a začali sme sa smiať až očervenel ako Červená čiapočka

na jeho spodnej bielizni. Odvtedy mu prischla aj prezývka – Karkulka.

Velenie prebrala zdravotníčka Žužičová. Zavelila na odchod, smer stanica Vrakuňa odkiaľ sme sa pohodlne vláčikom odviezli k škole. Slnko už prerazilo hmlu a my sme sa už tešili na ďalšie cvičenie. Ak ešte bude...

Zapísal Jožko R., žiak 8.B